

ЛІСОВИЙ ВІСНИК

№11-12 (73-74) '17
www.lisvisnyk.com.ua

СКОРО РІЗДВО!

(СТОР. 59)

ГРАФ ВОЛОДИМИР ДІДУШИЦЬКИЙ І... МИСЛИВСТВО

(Закінчення.
початок у попередньому номері)

Серед мисливських видів ссавців були представлені ведмеді. Особливо цікаві експонати були добуті графом Станіславом Дідушицьким у вересні 1867 року в Жидачівському повіті та у листопаді 1887 року у селі Ясеня Калуського повіту; два ведмеді з білими ободками, добуті Янішевським у Солотвино. Також був представлений лось, добутий у Велдіжі Долинського повіту. Всього у музеї станом на 22 червня 1895 року нараховувалось: 405 ссавців (64 види), 2108 птахів (290 видів), 95 рептилій (10 видів), 168 плазунів (12 видів), 377 риб (54 види).

Для тогочасних галицьких мисливців добування вартісного трофею та передачі його музею Дідушицького стало предметом гордості, про них багато писали й вихваляли в тогочасній мисливській періодиці. Саме з періодичних джерел сьогодні нам відомо, що Владислав Пшибиславський із Чортівця направив добутого у Чортівці в 1878 р. кабана та добуту під час полювання 18 грудня 1880 року у селі Рахиня Долинського повіту рись. Крім мисливців, рись добували й пастухи, так як вона вважалась хижаком. Так, 14 вересня 1881 року до музею направлено добуту пастухами в Чорному лісі у ревірі Хотта (Солотвинська державна дирекція лісів) рись, а з села Гнилиця Збаражського повіту – молодого вовка. Його відловив нагінщик під час полювання. Спеціально добуванню трофеїв для музею була присвячена поїздка у Литву графа Йозефа Потоцького, який пообіцяв публічно у журналі «Ловець» (1884 р.) доставити опудало ведмедя для музею Дідушицьких. Вже у наступному номері повідомлялось про

його дар музею – опудала двох добутих ним ведмедів.

Спеціалізована мисливська преса повідомляла, що у 1894 році у Галичині з'явились пелікани (Pelecanus ninor). Спеціально для фондів музею у Бучацькому повіті було добуто два птахи.

Музей Дідушицького був також культовим місцем для галицьких мисливців. Для прикладу, під час святкування п'ятдесятилітнього ювілею Малопольського мисливського товариства до програми ввійшли: Служба Божа в костелі Святої Єлизавети, урочиста академія в залі офіцерського казино по вул. Фредра за участю Львівського співочого товариства «Lutnia», вечеря в ресторані Краківського готелю, змагання з влучності стрільби у рухомі мішені, а також екскурсія до музею Дідушицького.

При музеї Дідушицького під керівництвом Францішека Калькуса діяла майстерня з виготовлення мисливських трофеїв та опудал. Він пропонував свої послуги й іншим мисливцям.

З метою пропаганди національної економіки влада Австро-Угорщини організовувала низку виставок. Дідушицький не оминав нагоди представити власні експонати на виставках, присвячених мисливству та рибальству. Так, на загальногосподарській виставці у Відні 1872 року він представив засоби для вилову риби, які були відмічені дипломами.

Увагу Дідушицького не оминула сільськогосподарська виставка у Кракові 1887 року. В рамках цієї виставки були вперше в Галичині представлені досягнення рибальської та мисливської галузі. На цій виставці граф Володимир Дідушицький представив 15 пар козулячих рогів, пастки для ловів дичини.

Галицьке мисливське товариство на своєму засіданні 19 листопада 1889 року доручило Володимирові Дідушицькому організувати комітет для участі у Віденський рільничо-лісовій виставці 1890 року. В подальшому від делегатів провінцій імперії було сформовано організаційний комітет. Галичину на ньому представляв Дідушицький.

Олег ПРОЦІВ

МОДА. У ВСІ ВІКИ – МОДА

Ким би не працювала жінка, скільки років їй не було б, вона завжди залишається жінкою. Бажає бути привабливою, гарною, модною.

Ця стаття присвячується винятково жінкам, адже саме жінка з давніх часів прагнула виглядати неповторно. І не так давно, якихось 200 років тому, чоловіки підтримували жінку у її намаганнях мати бездоганний зовнішній вигляд, не боячись витрачати на це чималі кошти, та й навіть розоритись. Ціни на вишукані жіночі сукні, прикраси були досить високими.

За тим, як одягнута жінка, відразу складалось враження про чоловіка. Відповідно – чоловіки заради своєї репутації не шкодували грошей на те, щоб їх супутниці виглядали привабливими.

У 18-19 ст. жінки змінювали сукні кілька разів на день: сукня для пиття чаю, для відвідування церкви, для візитів, діловий костюм, дорожній, вечірня сукня тощо.

Сукні були досить закритими в певні епохи, але в них дами були не менш привабливими. Сподобатись чоловіку в закритому одязі набагато складніше, ніж коли жінка відкриває мало не всі частини свого тіла. Без смаку, стилю, внутрішнього шарму важко буде обійтись у такому випадку.

– Вважалось непристойним відкривати навіть руки, гомілки ніг. Деякі кавалери очікували дам біля сходинок, які вели до оперного театру. Адже коли панянка буде крокувати сходинками, є нагода побачити частину її ніжки, коли та буде піднімати для зручності сукню, – розповідає Марина Іванова, директор єдиного в Україні унікального Музею мод.

У Музеї мод – близько 1000 експонатів: вишукані сукні, привезені з Англії, Франції, США, Німеччини… Капелюшки, віяла, корсети, жіноче взуття, прикраси, дитячий одяг, іграшки, гаманці. Пані Марина біля 30 років збирала та реставрувала колекцію. Багато суконь лишилось у спадок. Так, одна із бабусь Марини мала лише зимових спідниць – 30 варіантів.

Тож нам є до чого прагнути, шановні